

ELLE KENNEDYOVÁ

YOLIO

VITAJTE
NA PRESTÍŽNEJ
SÚKROMNEJ
ŠKOLE

REBEL

ELLE KENNEDYOVÁ

REBEL

Preložila Klára Kruteková

Elle Kennedy

MISFIT

Copyright © 2022. MISFIT by Elle Kennedy

Translation © 2024 by Klára Kruteková

Cover design © 2024 by Kateřina Stárková

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9413-4

1

R. J.

„Rýchlo sa najedz, kamoško. Dnes sa vydávam.“

To boli mamine prvé slová, keď som ráno vošiel do kuchyne. Samozrejme, že som predpokladal, že sa mi to sníva. A tá žena za sporákom pečúca palacinky a trkotajúca o svojej spontánnej svadbe nie je v skutočnosti moja mama, pretože som ešte stále ponorený do jedného z tých čudných snov, čo nedávajú zmysel.

Ibaže tak to nebolo. Nespal som a očividne som sa ocitol uprostred maminej krízy stredného veku. Vedel som, že už niekoľko mesiacov randí s nejakým chlapíkom, no nejako extra som sa nad tým nezamýšľal. Mamine vzťahy nikdy nemali dlhú trvácnosť.

A o osem hodín neskôr som bol naprataný vo vypasovanom smokingu a nakladal si na tanier lososa vedľa rovnako zhrozeného cudzieho človeka, ktorého som mal odteraz nazývať svojím nevlastným bratom.

Medzitým sa naši rodičia obchytávali na tanečnom parkete v rytme R&B piesne z deväťdesiatych rokov, čím len prikladali po-lienka do ohňa mojej nočnej mory.

Zabite ma.

„Možno je to tou rybou,“ ozval sa Fennelly vedľa mňa so zelenkavým nádychom v tvári, „ale začínam mať pocit, že mi niečo vliezlo do žalúdka a zdochlo tam.“

Alebo to bolo pohľadom na jeho otca, ako obchytáva moju

mamu pred plnou miestnosťou slabo platených čašníkov, ktorí nedostávali dosť veľké prepitné, aby sa museli pozerať na tento výjav.

„Keď raz nastane apokalypsa,“ zamrmal som pri pohľade na to pomalé mučenie, „a bude nado mnou stáť nejaký chlapík s bejzbalovou pálkou s otázkou, či mám posledné slová pre môjho stvoriteľa, poviem mu, že už som raz hľadel do tváre temnoty a že strach už nado mnou nemá žiadnu moc.“

Fenn sa zaškeril a hodil do seba ďalší pohár šampanského, akoby bol na tom nápoji odchovaný a šumivé víno tieklo jeho mame rovno z prs. Mali by mu ho liať do úst hadičkou alebo rovno podávať do žily.

Ešte stále som nevedel, čo si mám o ňom myslieť. Naše prvé stretnutie sa odohralo len pred hodinou priamo pred oltárom, každý na jednej strane uličky, kým naši rodičia skladali sľuby pred inak prázdnu miestnosťou. Ešte väčšmi som sa snažil prečítať toho blond fešáka s ploskačkou vytŕčajúcou z vrecka.

Volá sa Fennelly Bishop, čo je fakt hlúpe meno, no ja takisto nemám čo hovoriť. Rovnako ako ja má voči svojmu menu výhrady a povedal mi, že ho mám volať Fenn. Predpokladám, že je to športovec, alebo aspoň športový typ, pretože má vysokú svalnatú postavu, ktorá nevyzerá ako výsledok cvičenia vo fitku. Aj keď pokojne mohol mať extra drahého osobného trénera, ktorý za ním chodí do jeho obrovskej vily a účtuje si dvestotisíc dolárov ročne za to, že udržiava tohto modrookého bohatého chlapčeka vo forme. Fenn a jeho otec sú pracháči. Priam to z nich srší. To, ako vystrkuje malíček a sedí s natiiahnutými nohami, akoby sme tam my všetci poddaní boli len na to, aby sme ho pobavili svojím zvláštnym talentom.

„Keď budem písať svoje memoáre,“ povedal, zatiaľ čo si rozmotával motýlika na krku, „spomeniem si na tento deň ako na moment, keď som zistil, čo je presným opakom porna.“

Potichu som sa zachechtal. Je vtipný. To sa musí uznať.

Fenn bez ostychu zdvihol svoj prázdny pohár, aby mu niektorý

z poltucta čašníkov vo frakoch skrývajúcych sa v tieňoch tanečnej sály prepychového golfového klubu dolial. Bol to ten typ miesta, kde majú príbor zo skutočného striebra. Jeden z čašníkov pribehol a ponúkol sa, že mu doleje, no Fenn mu vytrhol z ruky celú fľašu. Napadlo mi, či odtiaľ nebudem musieť odchádzať cez detektor kovu. Ten klub sa nachádzal v Greenwichi, pravdepodobne neďaleko od Davidovho panstva, ktoré som si predstavoval ako palác, súdiac podľa výšky členského poplatku klubu. Boli sme na míle ďaleko od nášho sveta nižšej strednej triedy na opačnom konci štátu, kde sme s mamou žili.

„Tá pipka po tebe pokukuje.“ Fenn mi kývol ponad plece.

Nikdy som o sebe netvrdil, že poznám pravidlá slušnosti, a tak som sa otočil a nasledoval jeho pohľad. Nízka blondína oblečená ako servírka sa na mňa placho usmiala a zdvihla jedno obočie.

Otočil som sa späť na Fenna. „Nie, ďakujem.“

„No tak, kámo,“ naklonil hlavu Fenn. „Je celkom chutná. A nemyslím si, že by si niekto všimol, keby si sa s ňou vytratil napríklad do stajne.“

To bolo posledné, na čo som v tej chvíli myslel. Bude mi trvať niekoľko týždňov, kým dostanem z hlavy obraz našich rodičov a ich vertikálneho sexu. Fenn musel môj výraz veľmi dobre pochopiť, pretože sa zachechtal a podal mi pohár s neznámym obsahom.

„Hej.“ Pokrútil hlavou. „Nevhodné miesto a čas. Niečo podobné ako pokúšať sa masturbovať, keď je otec vo vedľajšej miestnosti. Nechce sa mi postaviť. Nemáš z toho dobrý pocit, však?“

Tento chalan sa rád delí o súkromné veci.

„Našťastie,“ dodal a mykol plecami. „Často doma nebýva.“

Z parketu na nás zamávala moja mama, no hneď zabudla, že vôbec existujeme, keď ju Fennov otec chytil za zadok v bielych saténových šatách. Poriadne jej ho stisol a ja som sa takmer povracal. No ako svadba pokračovala, tento jeho počin bol iba slabým odvarom toho, čo nasledovalo. Čašníkov bolo viac ako hostí. Len my štyria vyobliekaní na tento malý tréning psychologickej vojny.

„To je hrozné,“ zavzdychal som do pohára s niečím, čo som ani necítil, keď som to prehltol. „Je to ako pozerať s rodičmi lúboštnú scénu v telke.“

„Nie, toto je ako pozerať s rodičmi lúboštnú scénu, kde hrajú tvoji rodičia.“ Očividne znechutený, no zároveň v tranze nedokázal z toho výjavu odtrhnúť oči. Zmyl tú myšlienku zo svojej mysle glgom šampanského.

„Hanbím sa a zároveň som znechutený sám zo seba.“

Ako akt milosrdenstva strčil Fenn pred oči mňa fľašu šampanského. „Tu máš, kámo. Nikdy nie je príliš skoro vytvoriť si problematický obranný mechanizmus.“

Priložil som si hrdlo ťažkej fľašky k perám. „Na zdravie.“

Nevýhodou drahého šampanského je, že sa pije veľmi rýchlo. sotva som sa spamätal a Fenn už vymieňal prázdnu fľašu za ďalšiu. Naši rodičia sa ďalej o seba obtierali v pomalom rytme retro piesní. A ten sadistický dídžej si medzitým kontroloval na mobile Twitter a naša bolesť ho netrápila.

„Je to divné, však?“ Fenn bol odrazu hrozne zaneprázdnený vyrábaním deformovaného origami z vyšívaneho látkového obrúska. „Ak by tí dvaja zrazu zomreli. Povedzme, že by im na hlavy padol luster, zatiaľ čo my si tu sedíme. A cez celú miestnosť by preletel kus skla, ktorý by mi preťal tepnu, a ja by som takmer vykvrácal a upadol do kómy – ty by si bol jediným človekom, ktorý by mal právo rozhodnúť, či ma odpoja od prístrojov.“

„O čom to tu, dočerta, hovoríš?“

Ten chalan vyslopal fľašu šampanského a už sa z neho stal Nietzsche.

„Vravím len, že to so sebou nesie veľa zodpovednosti. Byť rodina. Čo vlastne jeden o druhom vieme?“ Odmlčal sa, skúmal moju tvár tak dlho, až mi to začalo byť nepríjemné a trochu som sa oddialil. Opilci mávajú náhle výbuchy. „Ja už som aj zabudol tvoje meno,“ povedal užasnuto. „Doriti, fakt som ho zabudol.“

Neubránil som sa smiechu. „R. J.,“ povedal som, práve keď

v miestnosti zaznel ďalší sladák. Kriste. Už dosť. Asi toho dídžeja zabijem. To nám robí naschvál.

„To je skratka?“ opýtal sa Fenn.

„Nie, moji rodičia si len vybrali svoje dve obľúbené písmenká, kým ma doktor držal dole hlavou.“

„Vážne?“

„Nie. Je to skratka pre Remington John.“ Vytiahol som mobil a zistil, že na wifi je pripojený niečí MacBook. Dovtípil som sa, že ten „Velmajstrov šrám“ patrí pakovi so slúchadlami, ktorý púšťa hudbu.

„Remington John?“ odfrkol si nahlas. „To znie ako kancelárska myš,“ poznamenal, čím vyšiel na povrch náznak idiotizmu bohatého chlapčeka.

Zamyslene som otvoril Spotify na mobile a zároveň sa snažil nezabudnúť tému nášho rozhovoru. „Slabosťou môjho otca bol v osemdesiatych rokoch David Carradine. Neviem. Ale čo za meno je, dopekla, Fennelly?“

Lahostajne mykol plecami. „Otec by asi tvrdil, že je to staré rodné meno. Ale som si celkom istý, že ho mama našla na nejakom blogu pre mamičky.“

A v tom v strede vášnivého divadielka na pieseň „Wicked Game“ od Chrisa Isaaca začal z reprákov vrieskať Weird Al.

Dídžej si dal dolu slúchadlá a takmer sa prekotil na svoj stôl, kým sa pokúšal zistiť, prečo nedokáže ovládať, čo hrá.

„Čo sa to, dopekla, deje?“ Fenn pozrel na mňa, potom na môj mobil. „To si urobil ty?“

Zagúľal som očami. „Kiežby. Iba si čítam správy.“

Odpojil som sa od wifi a zastrčil si mobil do vrečka, vďaka čomu mal dídžej opäť kontrolu nad svojou hudbou, zatiaľ čo mama a David sa od seba odtiahli. Spotení, usmíati a bez náznaku ľútosti nad tým, čo tam predvádzali.

„Čas rozkrojiť tortu, čo povieť?“ Mama sa usmiala tak úprimne a radostne, až to spôsobilo štrbinku v mojom trpkom cynizme voči

tomuto spontánnemu prevráteniu životov nás oboch. Potom si všimla dve prázdne fľaše od šampanského a zdvihla na mňa jedno obočie.

Mykol som plecami. Prepáč. No vôbec ma to nemrzí. Doriti, veď na tejto svadbe mali ako darček pre hostí pribaliť Brufen. To ich predstavenie na parkete bolo horšie ako mučenie používané KGB.

„Mala si pravdu.“ David, mamina nová šeková knižka, si vzal škótsku s ľadom od úctivého čašníka. Odpil si. „Mali sme si najať kapelu.“

„Ešte nie je neskoro vziať tento čurbes na palubu nášho tryskáča a namieriť si to do Vegas,“ povedal Fenn s posmešným tónom v hlase.

Neuniklo mi, že povedal nášho tryskáča. Nie len tak hocijakého. To znamenalo, že Bishopovci vlastnia súkromné lietadlo. Doriti. V akom svete som sa to ocitol?

Keď Fenn nadvihol prázdny pohár, aby mu priniesli ďalší, jeho otec poslal čašníka preč. Fenn prižmúril oči. „Čo je? Veď oslavujeme.“

David hodil na syna prísny pohľad. „Myslím, že ty si už oslavoval dost.“

„Musím si odskočiť,“ povedala mama. Podišla bližšie ku mne, aby mi uhladila chlopne fraku. Všimol som si, že má sklený pohľad. Neznášam, keď sa rozcitlivie. Nie som na to naladený. Hlavne keď sa musím prizerať katastrofám spôsobeným náhlymi vrtochmi jej celoživotnej pohodlnosti. „Správajte sa slušne, kým tu nebudem, chlapci.“

Nie. Odmietam byť súčasťou kolektívneho označenia ako *jej chlapci*.

Keď odišla, David sa začal zvláštne ošivať. Najprv sa pozrel na hodinky, potom si skontroloval mobil. Prebehol pohľadom po miestnosti, akoby hľadal niečo, čo by si vyžadovalo jeho neodkladnú pozornosť, no na nič také nenarazil.

Ocitol sa v pasci s dvoma rozčarovanými mladíkmi, ktorí čakali, kedy vypadne, aby mohli načať ďalšiu fľašu šampanského.

„Takže...“ Ten chlapík sa priam topil. Toto už bolo trápne pre nás všetkých. „Ako vám to ide? Už ste sa vy dvaja poriadne zoznámili?“

„A vy dvaja ste sa už poriadne zoznámili?“ šplechol mu Fenn.

Z tej uštipačnosti v jeho hlase mi takmer zaskočilo. Posledné dve hodiny pôsobil Fenn celkom pohodácky. Ako typ, s ktorým sa ľahko vychádza. Ibaže by si tie pohodové reči a úsmevy nechával pre všetkých okrem svojho otca.

Fennov otec si odkašľal a napravil si gombíky na fraku. „Áno, viem, že toto rozhodnutie bolo náhle –“

„Náhla môže byť hnačka,“ skočil mu do reči Fenn, pohľad bledomodrých očí mu ochladol. „Mali ste čas objednať kvetinovú výzdobu, to znamená, že ste mali čas aj dostať rozum.“ Obzrel sa na mňa. „Bez urážky.“

Len som mykol plecami. Prepáč, kámo, ale ja som len nešťastník, čo sa na to tornádo pozerá z diaľky.

„Počuj, Fennely. Chápem –“

„Som tu, dobre?“ Fenn otca schladil veľavravným pohľadom a nesúhlasným tónom a ja som mal zrazu pocit, že ich vyrušujem pri nejakom konflikte, ktorý medzi sebou majú. „Netvárame sa, že tento tvoj počin nie je len prejavom skurveného sebeckva.“

Každý sval na Davidovej tvári sa napol. Ich podobnosť bola ohromná. Rovnaká stavba tela, ľadovomodré oči a pieskové vlasy. A David bol ten typ chlapa, ktorý akoby nestarol. Pokojne by ho mohli považovať za Fennelyho staršieho brata. Rovnako si aj moju mamu s jej dlhými tmavými vlasmi a dokonalou pokožkou často zamieňajú za moju staršiu sestru.

„Fennely,“ povzdychol si David. „Mohol by si sa trochu posnažiť? Už len chvíľu? Len pár hodín?“

Fenn si vytiahol mobil a začal si prezeráť správy. „Ako chceš.“

Davidova pozornosť sa preorientovala na mňa. Nevedel som, či u mňa hľadá súcit alebo solidaritu, no keď nenašiel ani jedno, zaľal sánku a pobral sa skontrolovať, kde je torta.

Nevedel som, čo si mám o Davidovi Bishopovi myslieť. Čo sa týka prvého dojmu, nebol to žiadny hviezdny štart. Ešte pred pár hodinami som si o ňom nemyslel vôbec nič. Bol to len ďalší náhodný chlap, s ktorým sa moja mama stretávala a o ktorom som predpo-

kladal, že sa s ním nikdy ani nestretnem. Predtým než mama predo mňa položila manžetové gombíky z obchodáka, som nemal dôvod domnievať sa, že sa tento chlapík bude nejako odlišovať od všetkých ostatných litánií maminých krátkych, no intenzívnych románikov. Už dávno som to prestal sledovať či snažiť sa zapamätať si ich mená.

„Prepáč," povedal mi Fenn. „Asi to bolo trápne."

Asi? Nahlas som si odfrkol. „Takže vy dvaja ste si blízki."

„Kámo. Nič nehovorí jasnejšou rečou o tom, že otec úplne zabudol, že existujem, ako to, že po mňa poslal o štvrtrej lietadlo, aby som stihol svadbu o šiestej. A na palube bol krajčír, čo mi vo výške desaťtisíc metrov skracoval nohavice."

„To je kruté." Povzdychol som si. „Opýtal by som sa tvojho otca, aké má s mojou mamou zámery, no mám pocit, že sme preskočili rovno do situácie, kde sa môžem opýtať – *chceš spodnú alebo vrchnú posteľ?*"

„Doriti," povedal trochu znechutene. „Práve som si uvedomil, že tvoja mama bola v tom lietadle asi letuška. Možno som si ho vyhonil na tom istom záchode, kde oni predtým šukali."

„Ježiši, Bishop, nechaj si svoje traumy pre seba, dobre?"

Po tejto blbej svadbe budem potrebovať terapiu.

Fenn si odpil zo svojej ploskačky. „Čo si vlastne zač?"

„Čo som zač?"

„Hej. Čo máš rád? Čo robíš, keď ťa práve neunesú na svadbu z povinnosti?"

„O tom ani nežartuj." Keby mi mama oznámila, že je tehotná, skočil by som rovno na vlak na západné pobrežie.

Čašníci nám prišli vymeniť prestieranie. Priniesli novú fľašu nejakého sladkého dezertného vína, ktoré Fenn okamžite ochutnal.

„Aj ty budeš štvrták, však?" nedal sa odbiť. „Kam chodíš do školy?"

Moja situácia je trochu komplikovaná. „Vlastne nikam."

„No doriti. Ty si jedno z tých deciek, čo sa učí doma?" odtiahol sa odo mňa, akoby si práve spomenul, že sme obaja pili z tej istej fľaše.

„Si očkovaný, však?"

„Minulý rok som chodil do školy vo Windsore. Ale navrhli mi, aby som začal letné prázdniny trochu skôr.“

„Vylúčili ňa.“ Výraz mal trochu ohromený. „Zaslúžil si si to?“

„To je vec pohľadu.“ Riaditeľka na mne sedela už od prvého dňa. Pozrela si moje záznamy a bolo rozhodnuté. Nie že by som urobil niečo pre to, aby svoj názor zmenila.

„Čo si spravil?“

„Môj kamarát Derek počas požiarneho cvičenia ukradol z parkoviska auto jedného učiteľa.“

Fenn sa pousmial. „Pekne.“

„Obaja sme sa vozili po susedstve, kým na nás školský strážnik nenastražil pred Tako Bell zátarasu.“

„Akú?“

„Niečo ako retardér. Derek sa mu takmer vyhol, no aj tak sme dostali defekt.“

„Predmestie je poriadna divočina.“

A zároveň je to totálna kravina.

Žiadneho Dereka ani nepoznám.

No nedôverujem nikomu, kto chce o mne niečo vedieť, a nemám v úmysle poskytnúť takúto muníciu cudziemu chalanovi. Sobášny list našich rodičov z nás žiadnych spojencov nerobí.

Keď sa mama vrátila, s Davidom nás zhromaždili okolo dvojposchodovej svadobnej torty a nútili nás pozeráť sa, ako sa navzájom krmia. Potom sa zadúšali ešte uplakanejším prejavom grotesknej radosťi a ja som dokázal myslieť len na to, či niektorý z čašníkov nemá pri sebe džoint, s ktorým by sa podelil. Aj keď v tej chvíli by som sa uspokojil aj s lyžicou arzénu.

„Nikdy som si nemyslela, že tu raz budem takto stáť,“ začala mama, dvíhajúc pohár.

Nie že by ti chýbal tréning, takmer zo mňa vykĺzlo.

Podarilo sa mi udržať jazyk za zubami, ale... no tak. Pravda je taká, že mama absolvovala viac vzťahov s mužmi ako výmen oleja. Celé moje detstvo strávila randením s mužmi, ktorí nemali v úmysle ženiť

sa. Napriek jej snahám bola vždy buď zaradená do skupiny mileniiek, alebo zneužívaná, kým si dotýčný nenašiel lepší „materiál na manželku“. Ako letuška nezarobila zle, no mnoho chlapíkov nemá záujem o pipku s batožinou. A tá batožina je vlastne vaša. Po všetkých tých kaleráboch, čo jej chlapi za tie roky natlačili do hlavy, sa ani nečudujem, že sa vydala za prvého, čo jej sobáš navrhol. A stavím sa, že dilemu „poznám ho len tri mesiace“ zatienil fakt, že je „odporne prachatý“.

Nie že by som vlastnú mamu volal zlatokopkou – trochu finančnej stability jej doprajem. Ale poznám jej typ. A pochybujem, že by sme tu teraz stáli, keby sa Davidov zárobok nerovnal HDP malého ostrovného štátu.

No musím uznať, že takú šťastnú som ju už roky nevidel. Možno to robilo to osvetlenie alebo kokteilové šaty, ale v ten večer bola skutočne krásna. Na pracujúcu slobodnú mamičku, ktorá sa musela osemnásť rokov zapodievať takým delikventom ako ja, vyzerala naozaj slušne. Takže by som jej asi nemal vyčítať trochu spontánneho sebeckta.

„Stále nemôžem uveriť, že sa to deje.“ Poklepala si servítkou popod oko a odkašľala si. „Teším sa, že mám ďalšieho syna, Fennely. A nemôžem sa dočkať, kedy ňa lepšie spoznám.“

Potom rozprávala niečo o rodine a láske a že ja a David budeme najlepšimi priateľmi, pretože on je úžasný otec – aj keď Fenn mal na to asi iný názor.

Asi by sme mali trochu pribrzdiť. S tým chlapíkom som bol prvý raz v živote v tej istej miestnosti. Vyzeral normálne. Milo. Asi. A za vodou, samozrejme. No nemal som ešte dosť času na prieskum, aby som zistil, akého kostlivca má v skrini, takže som nemal v pláne volať ho ocko.

„Nikdy som si nemyslel, že sa znovu ožením,“ povedal David, keď bol na rade so svojou rečou. Mamu si silno stískal k sebe a kradmo pozrel na Fenna. „No potom si sa na mňa pozrela a žmurkla a ja som mal pocit, akoby som znovu zažíval prvú lásku. Vždy keď som sa na

teba pozrel, vždy keď som počul tvoj hlas, som sa znovu a znovu zamilovával."

Fenn zagúľal očami a ozval sa: „Keby mama vedela, že stojíš v ceste tvojej pravej lásky, mohla si ušetriť tých jedenásť bolestivých mesiacov chemoterapie, však?"

„Fennelly," zahriakol ho David.

Už som bol pripravený uhnúť sa, keď mama chytila Davida za chlopne saka a pritiahla si ho k sebe. „To je v poriadku, zlatko," počul som, ako mu šepká. Potom sa otočila na Fenna. „Nedokážem si predstaviť, aké ťažké to pre teba musí byť," povedala mu so smutným úsmevom. „Viem však, že tvoj otec si cení pamiatku tvojej mamy, a ja by som ju nikdy nezneuctila. Dúfam, že spolu popracujeme na tom, aby sme boli priatelia."

Fenn sa na ňu nepozrel. Mysľou bol niekde inde. A nemám ani poňatia, čo ho tam držalo, keďže vyzeral, že by radšej vyskočil z okna, len aby sa odtiaľ dostal.

„Bude to naša dohoda," začal znovu David. „Spolu to zvládneme. No dúfam, že obaja viete, ako veľmi vás s Michelle ľúbime." Kývol čašníčkovi, ktorý sa vynoril z rohu miestnosti so striebornou táckou. A na nej boli dve malé zelené kožené škatuľky. „A keďže dnešok nie je len o nás dvoch, ale o nás všetkých, napadlo mi, že by sme vám ako pamiatku na tento deň niečo darovali."

David nám obom podal škatuľku s vypuklou zlatou korunkou na vrchu. Ostražito som si ju prezeral a bojoval s nutkaním povedať: „Ďakujem, neprosím." Kým som si nevšimol mamin prosíkový pohľad. Potlačil som povzdych a škatuľku otvoril. Fenn so znudeným výrazom v tvári urobil to isté. V škatuľkách boli dvojce rovnaké hodinky Rolex.

Davidova radosť nekorešpondovala s totálnou ľahostajnosťou na Fennovej a mojej strane. „Majú ciferník z meteoritu a remienok z bieleho zlata s kovovými čepičkami lisovanými v pružnom čiernom elastomere," povedal nám, akoby som niečomu z toho mohol rozumieť. Pre mňa mohol hovoriť aj španielsky. „Sú vyrobené tak, aby

vydržali aj automobilovým pretekárom, no napadlo mi, že by boli trochu praktickejšie a viac by svedčali mladíkom ako vy."

"Áno, oci, veľmi praktické." Fenn zavrel svoju škatuľku, no zastavil sa vo chvíli, keď si ju skoro hodil cez plece. "Ako dlho myslíš, že vydržia R. J.-ovi v štátnej škole, kým naňho na obede niekto namieri zbraň?"

Zasmial som sa, čím som si od mamy vyslúžil vražedný pohľad. "Čo je? Ved' má pravdu." Potom som si spomenul, že by som sa mal správať slušne. "Teda, ďakujem. Budem si na ne dávať pozor."

Mama s Davidom si vymenili zúfalé pohľady. V tej chvíli sa už moje a Fennovo správanie pre mĺňajúcu sa trpezlivosť nedalo vydržať. Ani jeden z nás tam nechcel byť a nechápal som, prečo nás tam tak dlho tolerujú.

"Čo sa tohto týka," povedal David a kývol na moju mamu. "Mám ešte jedno prekvapenie, ak vám to nebude vadiť."

Mama sa naňho usmiala a tvár sa jej opäť rozžiarila. "Och, zlatko. Čo máš za lubom?"

"Nuž, poľahal som za nejaké nitky a podarilo sa mi pre R. J.-eja získať na budúci školský rok miesto na súkromnej škole Sandover."

To je vtip?

Súkromná škola?

Tak toto nebude fungovať. Byť obklopený bohatými deckami s motýlikmi, ktoré popijajú latte vyrobené z materského mlieka pestúnky? Nie, ďakujem. Zrazu mi napadlo, či je ešte neskoro skočiť na ten vlak a ujsť z mesta. Možno by som aj vystúpil na zastávke na znamenie v Greyhounde. Mohol by som si nájsť miesto medzi plážovými ľuďmi v skejtparku vo Venice, oprášil by som si svoje vreckárske schopnosti a surfoval na verejnej wifi z kaviarne. Hocičo znelo lepšie ako byť poslaný do školy plnej kreténov.

"To vážne, David? To je skvelé." Bola až priveľmi nadšená. A keď sa naše pohľady stretli, ten môj bol plný zúfaleho naliehania. "Nie je to úžasné, R. J.? To bude pre teba taká skvelá príležitosť."

Inými slovami – mohol by si sa pokúsiť, aby ťa aspoň z tejto školy nevykopli?

„Och áno, je to skvelá príležitosť," povedal Fenn posmešným tónom. Tá novinka ho očividne pobavila. „Sandover je známy svojimi skvelými akademikmi a výbornými študentmi a – počkať, ja hlupák. Pomýlil som si ho s inou prestížnou školou." Pozrel sa na moju mamu, ktorej zmizol úsmev z tváre. „Prepáč, otcova nová manželka, ale Sandover je škola, kam posielajú všetkých delikventov." Lahostajne sa zasmial a ukázal si palcom na hrud'. „Vrátane mňa."

Mamin pohľad preletel na Davida, ktorý sa rýchlo snažil situáciu zachrániť: „Fennelly preháňa. Sandover je jedna z najlepších škôl na západnom pobreží. Študovali tam dvaja bývalí prezidenti a niekoľko známych akademikov. Sľubujem ti, že R. J. tam získa to najlepšie možné vzdelanie a celkom určite sa odtiaľ dostane aj na akúkoľvek vysokú školu, akú si vyberie."

A kým David uisťoval moju mamu, Fenn sa ku mne priklonil s trpkým úškrnom na tvári a jemným posmeškom v hlase. „Gratulujem, braček. Vitaj na mojej skurvenej škole."

2

Sloane

Celé týždne nepadla v New Hampshire ani kvapka dažďa. Už aj tráva vzdychala. Ako som bežala, pod teniskami mi chrapčala suchá a krehká zem. Akoby som šla po ryžovom papieri. Stromy na oboch stranách cesty poskytovali tieň, no len slabú úľavu. Penny a Bo, naše zlaté retrievery, sú v dobrej kondícii, no tentoraz dychčali viac ako obvykle.

„Nepôjdeme skratkou?“

Keď som neodpovedala, sestra do mňa štuchla lakťom, čím ma vytrhla z myšlienok.

„Prepáč," povedala som. „Nachvíľu som sa zamyslela.“

„Letné poblúznenie," doberala si ma Casey, zatiaľ čo so mnou držala tempo.

Tie horúčavy sú neúprosné. Takmer som cítila, ako sa mi v mozgu rozpúšťa sivá hmota, kým sme bežali po poriadne vychodenej prашnej ceste v prázdnych lesných porastoch Sandoveru. O pár dní už bude toto miesto plné dospievajúcich chalanov a ich pubertálnych výčinov. Dovtedy ho máme len pre seba. Náš vlastný statok so zelenými trávnikmi, pálenou tehloou a brečtanom.

Keď je kampus prázdny, nie je ťažké cítiť sa ako duch strašiaci na opustených nádvořiach, neviditeľný a nepolapiteľný. Nie sme si istí, či vôbec existujeme, kým pred nami nezaparkujú luxusné autá a piskot chalanov ma neprenasleduje cez kopec a pomedzi stromy.

„Napadlo ti už...“ začala som, tľapkajúc Boa a Penny po chrbte, aby si udržali naše tempo, keď im už hlavy klesali dolu. Obaja prešli bližšie ku Casey, akoby som ja bola krutá nevlastná sestra. „Že by niektoré dievčatá boli ochotné podrezať hrdlo najlepšej kamarátke, len aby mohli bývať v kampuse plnom chalanov?“

Casey si odfrkla. „Nech si to skúsia. Dávam im týždeň, kým ich odtiaľto vyženie ten smrad.“

Mala pravdu. Od septembra je tu puch, ktorý vsiakne do stien v každej izbe a na každej chodbe. Je jedno, koľko školníkov a vedier s amoniakom na to použijú. Chalani sú zvery a tak to vždy bude.

No pohľad na nich občas nie je taký hrozný.

„A čo Svätý Vincent?“ opýtala som sa sestry. „Myslíš, že si pripravená?“

„Jasné.“ Odpoveď z nej vyšla trochu prirýchlo.

„Je v poriadku —“

„Nie, ja viem. O nič nejde, no nie?“ Usmiala sa a utrela si pot z čela. „Nový začiatok. Teším sa. No kiežby sa už škola začala. To čakanie je hrozné.“

Nie som si istá, či je tá falošná pozlátka viac prospešná jej alebo mne. Pravda je, že nám obom odľahlo, že môžeme vypadnúť z Akadémie Ballard a od všetkých tých sračiek. Celé leto som sa nerozprávala s Milou ani so žiadnym zo svojich bývalých kamarátov. Nie že by som s napätím čakala na ich ospravedlnenie. Nech sa Mila a ostatné dievčatá zadrhnú svojimi vegánskymi proteínovými tyčinkami bez gluténu.

„Je v poriadku priznať, že nie si v poriadku,“ povedala som Casey. Napriek jej tvrdeniu som vedela, že v poriadku nie je. Prestúpiť na Svätého Vincenta znie ako riešenie problému, no klebety sa nekončia na Ballarde. Viem, že ju to bude nasledovať, nech by šla kamkoľvek.

Obdarila ma pre ňu charakteristickým žiarivým úsmevom. „Príveľmi sa strachuješ.“

Nechápala som, ako sa môže aj napriek všetkému stále usmievať.

Kde v sebe berie to svetlo a ako dokáže tú žiaru pred všetkým zlým ochrániť. Keby som si ja prešla tým, čím si prešla ona, klesla by som tak hlboko a do takej temnoty, že by najprv našli uviaznutých baníkov, kým by sa dostali ku mne.

„Robím to rada. Je to niečo ako hobby. Ako zbieranie kameňov. Vyberám si z ulitiek svoje drahocenné perly strachu a potom si ich leštím.“

Casey sa zasmiala a mňa to opäť zarmútilo. Aj keď jej smiech znel rovnako, nedokázala som sa ubrániť pocitu, že je len hraný. Nechcela, aby jej veľká sestra videla štrbiny, hlavne po tom, čo sa celé mesiace snažila lepíť jej kúsky dokopy.

„Si únavná.“ Odstrčila ma plecóm preč z chodníka a potom sa spolu so zapískaním na psy rozbehla. „Kto bude prvý.“

Musela som jej dať náskok, pretože mi práve vtedy začal vibrovať mobil. Vytiahla som si ho zo zadného vrečka a predpokladala, že je to otec dožadujúci sa vysvetlenia, prečo som jeho sladkú drahocennú Casey vytiahla do tej horúčavy. No pohľad na displej mi prezradil, že ide o ešte otravnejšieho volajúceho.

Môjho ex.

Napriek tomu, že mám rozum, zdvihla som. „Čo chceš, Duke?“

„Takže si ma nezablokovala.“ V hlase mal sebaistotu, ktorá mi pripomenula, prečo som ignorovala jeho správy. Duke je jeden z tých neznesiteľných pakov, ktorý na vás žmurkne s ústami plnými krvi a vypýta si ďalšiu.

„To sa môže ľahko zmeniť.“ Snažila som sa o najľahostajnejší tón, aký som dokázala zahrať. „Chýbala si mi,“ povedal neodradene. „Nemôžem sa dočkať, kedy ťa znovu uvidím.“

Ha. To ma malo akože potešiť. Jeho spálňový hlas som už počula, keď mi volával o tretej ráno, aby som sa mu vkradla do internátnej izby. Dva roky vzťahu, keď sme sa neustále rozchádzali a dávali dokopy, ma naočkovalo jeho presviedčaním. Práve sme boli vo fáze rozchodu a mala som v pláne, že to tak zostane. Duke je síce sexi, ale náš vzťah je priveľmi toxický. Po takom množstve sexu na udobrenie

sa už človek začne zamýšľať nad tým, či je možné mať vzťah bez nestálych rozchodov.

„Prepáč," informovala som ho. „Ale nechaj si tú radosť pre bal-lardské prváčky a dievčatá z mesta."

„Hej, neútoč. Snažil som sa byť milý."

„Medzi nami je koniec, Duke. Nechaj to už tak."

Casey sa po mňa vrátila a zagúľala očami, keď zistila, s kým volám.

„To hovoríš teraz," trval na svojom. „Ale obaja vieme, že bezo mňa nedokážeš byť. Čoskoro sa uvidíme, zlatko."

Zložila som mu a zavrčala na mobil. Debil jeden.

„Do večere budete zas spolu," povedala mi Casey.

„Bodaj by sa tou večerou zadrhol."

„To som už počula."

„Dukova pravá láska je on sám a nikdy sa nerozvedie."

„Aj to som už počula."

Tentoraz som zavrčala na ňu, čo ju rozosmialo.

Aj keď tomu neverila, ja som s ním skončila nadobro. Na tom kolotoči sa nedá jazdiť donekonečna. Vlastne som mala pocit, že tento rok kompletne vynechám návštevu zábavného parku. Dám si od chalanov prestávku. Detox od vtákov. Už som štvrtáčka. Bavila som sa, no teraz je načase zamerať sa na známky a získanie štipendia. Byť dobrá nestačí. Chcem sa na výške dostať do prvej divízie v behu. A všetci dobre vieme, že prijímacia komisia nie je zvedavá na moje tituly v pivnom pongu. Musím sa začať sústrediť.

Čo znamená – žiadny Duke.

Už žiadne vykrádanie sa z izby na párty s dievčatami zo sesterstva a s chalanmi.

Už žiadne prechádzanie semestrov len s akceptovateľným mini-mom, pretože som príliš netrpezlivá.

Práve som oslávila osemnásť. V podstate som už dospelá – teda snažím sa byť. A tento rok si už nemôžem dovoliť žiadne rozptýlenie.

Keď sme sa vrátili domov, psy vbehli do dverí pred nami a doslova sa zrazili pri miskách s vodou.